

Виходить у Львові щодня (крім неділь і гр. кат. св'ят) о 5-й годині по полудні.

Редакція і Адміністрація: уляця Чарпецького ч. 8.

Письма приймають ся лиш франиковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати поштової.

Рекламний незапечатані вільні від оплати поштової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівської“.

Передплата у Львові в агенції дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінції:

на цілий рік зр. 2.40
на пів року „ 1.20
на чверть року „ —.60
місячно . . „ —.20

Поодинокое число 1 кр. 3 поштовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5.40
на пів року „ 2.70
на чверть року „ 1.35
місячно . . „ —.75

Поодинокое число 3 кр.

Соїм краєвий.

(17 засідане з дня 3 лютого 1898).

На сім засіданю ухвалено насамперед проект закона, котрим признає ся $2\frac{1}{2}$ процент від тоталізатора при кінських перегонах для бідних міста Львова. — Внесене пос. Малахowsкого, щоби законом унормовано платню для громад за діяльність в порученім крузі передано комісії правничій до залагодження. — Внесене пос. Середнявського, щоби на розводжене лісів по гірських зубочах визначувано річно по 10.000 зр. передано комісії комасацийній.

По тім розпочала ся довга дискусія в справі замкнення рахунків фондації Скарбківської за 1896 і о стані фондації в 1897 р. Ухвалено всі внесення комісії, між ними і то, щоби Виділ краєвий спонукав заряд фондації до вияснення, що було причиною переступлення прелімінаря, та щоби Виділ краєвий уживав навіть найострійших средств, котрі могли би усунути нинішній сумний стап фондації. (Слова „сумний стан“ задержано мимо поправки пос. Пілята, котрий домагав ся пропущення слова „сумний“). Ухвалено також поправку пос. Клеменсевича в тім напрямі, щоби Виділ краєвий постарав ся у дотичних властей замкнення лісів фондації Скарбківської, наколи-б сконстатовано пустошене їх.

Опісля ухвалено внесення пос. Поточка в справі обмеження числа коршем і кваліфіка-

цій шинкарів. Комісія вносить, щоби ново повстаючі коршми і шинки обмежено до конечної міри та щоби пропінатори і шинкарі що до кваліфікації відповідали тим вимогам, які приписує закон промисловий в §. 18.

Дальше ухвалено: Приймає ся до відомости справоздане о школі управи ростин волокнистих в Городку і о школі городничій в Тарнові. Уповажляє ся Виділ кр. до отворення з початком року 1898/9 першого року науки в школі рілничій в Суходолі. Установляє ся етат осіб і платню учителів при тій школі; на кошті удержання тої школи отвирає ся кредит в сумі 3.367 зр., а на кошті єї урядження кредит в сумі 6.223 зр. — З кінцем сегорічного, літного півроча звиває ся однорічний курс для управи і виправи ростин волокнистих в Городку.

В справі будови шпиталю в Сокалі ухвалено зятягнути позичку 23.000 зр. і ужити до будови шпиталю під услівем, що проча потрібна сума буде покрита сумою 8.000 зр. з резервового фонду шпитального, сумою 16.500 зр. з ціни купна і подажи старого шпиталю, що недостаючої ще суми доставить Рада повітова з власних фондів а громада міста Сокаля дасть безплатно місце під будову.

Наконець ухвалено признати шпиталеви в Коросні характер загальности і публичности, скоро громада відступить актом фондацийним шпиталеви будинок на власність з цілим урядженем бодай на 15 ліжок.

(18 засідане з дня 4 лютого 1898).

Се засідане було коротке. Пос. Гаморак підпирав петицію громади Заболотова в справі побору оплат спиритусових, а пос. Салля петицію міста Бродів в справі основаня суду окружного в Бродях.

Справу регуляції Полтви передано комісії господарства краєвого. Внесене пос. Андр. Потоцького в справі побору $2\frac{1}{2}$ проценту від тоталізатора для убогих в Кракові передано Виділови краєвому. — Внесене о підвищене субвенції з 2000 на 4000 зр. для школи торговельної в Кракові передано комісії бюджетовій. — Відтак уділено концесію на побирання мита: виділови повітовому в Підгайцях на дорозі Підгайці-Божиків; громаді Бабин від мосту на ріці Стрвижи в Бабині.

Внесене пос. Пілята в справі визначення мінімального розміру парцель катастральних відложено до слідуячого засідання, при чім маршалок заявив, що на тім засіданю поставити на порядку дневнім справоздане комісії комасацийної о діленю ґрунтів.

Пос. Остапчук інтерпелював в справі непорядків при виборах до ради громадської в Борщеві. — Пос. Небильовець інтерпелював в справі шиканованя рускої молодіжи в гімназії в Бродях тамошним директором. — Пос. Швед інтерпелював в справі проекту о увільненю від оплати правної спадщини і документів правних, не переходячих вартости 1000 зр.

В зимовий вечер.

(Новеля з польского — Е. Оржешковой.)

(Дальше).

Подорожний сів на стільці, поставив собі оковану залізом палицю між коліна і потер сильно довгі, червоні руки з грубими пальцями. Відтак підніс лице і усміхнув ся так, що виглядав на пів без мисли, на пів весело.

— Ой зимно, зимно — застогнав — і голодно! — Але веселість на сходила єму з лица. Можна би гадати, що жалувал ся жартуючи.

— Такий вітер нині, що не дай Боже — замитів Алексій.

— Хочете їсти? — спитав боднар, підводючи голову від роботи і цікаво приглядаючи ся подорожному.

Той знов почав затиращи руки.

— З'їв би я, певне, що з'їв би собі, колиб лиш що мав, але на дорогу не взяв припасів.

Усміхав ся жартобливо, як весельчак, що хоче забавити товариство і приподобати ся своєю веселостию, але захриплий голос скрипів як немазане колесо воза, а очі з жадобою споглядали в комин.

— Два дни в дорозі — почав знов — та де, замерзла мені память в голові, чи що? Вже дві неділі в дорозі.... Іду, тай іду, та й шукаю, чого не згубив і не знати ще, чи знайду.... ха, ха, ха!

Він говорив голосно, ще голоснійше смі-

яв ся, а палиця висунула ся єму з поміж колін і упала на землю; схилив ся і підніс єї з неімовірною гнучкостію і шкорою рухів. Вей мовчали. Ніхто тут крім вітця родини не видавав ніяких приказів. Микула дивив ся рівнодушно на гостя, а відтак обернув поволи голову до старшої синові.

— Христіно, маєш що їсти? Як маєш, то „потрахтуй“ гостя.

— Є толканиця з маком — відповіла синова.

Старий окружив ся клубом диму.

— Здалека? — спитав.

Гість дивив ся на него з напруженем.

— З Прус — відповів.

— Певне до якої фабрики, бо найбільше Німців їде до фабрик....

— Ви Німець? — спитав тонким голосом з незвичайною цікавостію пятнадцятилітний хлопець.

— Я не Німець, але їду з Німеччини.... їду до фабрики, де роблять полотна, бо чую, добрий заробок.... а недалеко звідси, кажуть, касарні будують.... може найму ся там, бо і мулярство знаю.... коби лиш заробити, коби жити....

— Ой то правда, бідному чоловікови коби лиш заробити, коби жити — potwierдило з глибоким зрозумінем кілька голосів.

Христіна поставила на столі миску, повну м'ятої бараболі, сірої від примішаного до неї маку, застилої і так стверділої, що треба єї було ножем кряти. Она й положила при мисці ніж і епорий кусень чорного хліба. Коли ходила по хаті, були єї руки поважні, лице

спокійне, голову заєдно трохи гордо держала. Може тому, що була господинею в людній хаті, може згідливе позите з мужем і щасливе материнство додавали їй поваги і личного достоїнства. Она була й вічлива.

— Ідьте, будьте ласкаві — припрошувала гостя.

Довгі, худі, червоні єго руки вхопили насамперед за хліб і понесли єго до уст, але неспокійні очі, здавало ся, шукали ще чогось по столі.

— Не гнівайте ся, пане господарю.... але я змерз як качан.... Коби так можна дістати чарочку горівки....

Жовкуючи лакомо хліб, затирав руки знов рухом веселого сміхованця.

— Чому не можна? Можна! — відповів спокійно господар. — Христіно, дай горівки!

Боднар підвів голову знад роботи, очі лакомо блиснули. Христіна принесла фляшку і чарку з грубого зеленого скла, а господар наливши єї до половини, підніс до уст і кивнув до гостя головою.

— На здоров'я! — сказав і випив поволи, майже по каплях.

Коли гість брав повну по береги чарку, дрожали єго грубі пальці.

— На щасте! — відповів і лакомо влив собі відразу в горло цілу чималу чарку напиту.

Боднар дивив ся на старого і трохи не сміло сягнув за фляшкою. Старий мовчав. Отже Боднар випив і поставив фляшку братови.

— Пий, Алексію!

Вісті політичні.

Міністерство просвіти видало розпорядження для університетів у Відні, в Празі, Граці і Інсбруці, після котрого з днем 7 с. м. замикає ся ті університети, а новий курс розпочне ся аж 7 марта. В сім часі не вільно студентам являти ся на університеті хиба за дозволенем властей, о що треба подавати просьбу. Кольоквія можна здавати аж з початком другого курсу. При вписі на другий курс мусять студенти зложити письмненну заяву, що будуть послужні властям академічним. Хто не зложить такої заяви, не буде прийнятий. Так само не будуть прийняті і ті, котрим в часі впису будуть виточені слідства дисциплінарні.

Вчера розпочав ся процес Золя перед судом присяжних за оскорблене французских офіцерів, котрі були судиями в процесі Естергавого, а котрого Золя допустив ся в отвертій листі до президента Форі. В цілім Парижі страшно заворушило ся. Золю приставлено до суду агентами поліційними в замкненім возі. По дорозі товпи людей ганьбили его та розкидали плякати і карикатури зневажаючи его. Тих, що викрикували: Най живе Золя! бито і розганяно. Акт обжалованя єсть короткий і обмежає ся лиш на ті точки, за дія котрих Золю обжаловано. Оборонець Золя адвокат Ляборі спротивив ся тому і жадав порушення справи Драйфуса, але трибунал відкинув се жадає. Майже всі офіцери, завізані на свідків, заявили, що не стануть. Оборонець зажадав, щоб спорних свідків примусом приставлено. Трибунал має нині видати рішення в справі жадає оборони.

Новинки.

Львів дня 8-го лютого 1898.

— **С. В. Цісар** уділив греко-кат. комітетови парохіальному в Ягольниці на справлене іконоетаса в тамошній церкві 100 зр. за помози.

— **В Збараж** вибрала тамошня рада громадска при своїм новім уконституованю на ново бурмістром тамошного антикаря п. Якова Круга, а заступником бурмістра п. Петра Дворяньського також бувшого віцебурмістра.

— Не хочу, не буду пити, жінка заборонила! — відповів молодий чоловік і бухнув голосним сміхом на цілу компанію. — Ій Богу, заборонила! — говорив далше — як причепила ся до мене: не пий Алексію і не пий! Коли мене хоч трохи любини, коли боїш ся Бога, не пий! Присягни, що не будеш пити, перед хрестом присягни. Бачу я, що в ніякий спосіб не відчеплю ся від бабського язика, взяв та й присяг і вже мусить рік буде, як не кушав горівки.

— Можє не правда, Оленко, га? Чи брешу?

Молода жінка показуючи в сердечнім сміху білі зуби, погладила его по лицю рукою.

— Скіє би ти, коли ти через мое говорєне перестав пити... Сам такий великий виріє, то й розуму набрав...

Баба встала з непок, підійшла до стола і почала дивити ся на фляшку.

— Пий! — сказав до неї старий.

З чаркою в руці поклонила ся всім довкола і випивши обтерла рукавом сорочки запалі уста.

Гість вліпив в неї очі так немов силував ся розпізнати єї черти. Він просто пожирив величезні кусні „толканиці“, вицупував крушки єї з долоні до горла, а в міру того як заспокоював голод, приглядав ся чим раз цікавіше і упертіше всьому і всім. Хвилями здавало ся, що чогось або когось глядав очима. Дивив ся на тапчан, відтак за компи, де лежали діти на печі, відтак знов на тапчан. Нарз спитав:

— А жінка ваша, пане господарю, живе?

— Вже давно умерла... буде вже з десятих літ як умерла — заговорила баба покріплена і оживлена випитою горівкою — того са-

— **Поминальне богослужєне** за упокій бл. п. проф. Олександра Огоновського відправить ся заходом родини покійного в середу дня 9-го с. м. в церкві Успенія Пр. Б. о год. 9-ій рано.

— **Лід на Дністрі** рушив під Корналовичами коло Самбора дня 31-го січня при низькім стані води; — під Жидачевом до години 12-ої рано дня 2-го с. м. лід ще не пустив; під Устечком лід рушив дня 3-го с. м. о годині 11-ій рано при стані води 210 цнтм. понад zero. — На Сяні леди цілком силли і вода опала до звичайної висоти. — В західній Галичині леди також зійшли майже на всіх більших ріках.

— **Славна громадска рада.** В Жабю, косівського повіта, перебуває від тижня відпоручник Виділу краєвого п. Квятковский і слідчий судия з Коломиї п. Володимир Грабовенський. Оба ті урядники переглянувши акта громадської господарки, викрили багато неправильностей і обманств, яких допуслав ся заряд громади на шкоду громади і громадян. Познаки вказують на то, що вже від літ вели ся в тім громадскім заряді обманства. Трех радних вже увязнено і відвезено до коломийської в'язниці для слідства о злочин обманства.

— **Страшна буря** лютала ся дня 24-го січня рано над Коломиєю і по околичних селах. В Коломиї на кількох домах і каменнях позривала дахи, повідривала віна і потовкла шибби, поломилася в огородах дерева, а по селах повинерталися кішніці, стіжки сїна і т. ин. Давно вже не було там такої бурі.

— **Значна згуба.** Йосиф Ішкович, директор лісовий скільського ключа, їдучи вчера з залізничної фякром до міста, згубив в дорозі куферок з банкнотами в квоті около 1,000 зр.

— **Станиславська поліція** увязнила па основі гончого листу уряду громадского в Тисмениці Маркуса Лейбу Цельтера, котрий допустив ся обманства на шкоду Осні Шаца в Тисмениці на суму до 10,000 зр. Арештованого віддано до суду.

— **Наглий напад божевільности.** Іван Кохановський, син властителя більшої поєлости, замешкалий тепер у Львові при ул. Коперника під ч. 15 збожеволів нагле минувшої ночі і розібравши ся до пага бігав по своїй комнаті та бив себе боксером по голові, а в другій руці держав набитий револьвер. Візвана поліція дістала ся до его мешкання рівночасно дверми і вікном і в той спосіб нанолохавши его всіла відобрати ему оружие та звязати божевільного. Поготовиле ратуничкової станції осмотрило Кохановському рани, які він собі

боксером поробив в голові, а відтак відставило его до головного шпиталя.

— **Дуже красну дугу** оглядали дня 2-го с. м. мешканці Перегиньска, в долиньскім повіті. То явище, таке рідке в зимі, показало ся о годині 4-ій мін. 15 пополудни і тревало пять мінут. Зима в тамошній охрестности дуже тепла, так, що можна ходити без верхньої одежи, однак в згаданім дни не було ніяких атмосферичних онадів. Температура на сонці доходить до 17 степенів тепла, а снігу нігде там не видко.

— **В Печеніжині** завязав ся для звеличання 50-літнього панованя Цісаря комітет для основаня в тім містечку захоронки для опущених дітей і сиріт під управою сестер служебниць. Місцевий парох о. Шмериковський оповіщує в імені комітету, що ц. к. староство в Коломиї рішенням з 28-го грудня 1897 ч. 38.720, дало дозвіл збирати на тую ціль складки в цілім коломийскім повіті.

— **Огонь в церкві.** З Тлустого пишуть, що дня 26-го січня згорів головний престол в церкві в Головчинцях (філії тлустецької парохії) в пів години по читаній службі Вожій. Шкода виносить около 1000 зр. і була обезпечена в товаристві „Дістєр“. Причина огня не знана, бо того дня не уживано кадильниць і свігло по службі Вожій погашено, а при відході з церкви не замчено ніякого тліючого предмету.

— **Добре плакала.** Перед станиславським судом ставала онюди Іванна Улицка, 54-літня жєницина, що приймала від кількох літ діти на вихованє від служниць, зарібниця і т. ин. В р. 1896 „вишлекала“ Улицка десятиро, а 1897 р. осьмеро дітей, так, що они померли. Ті часті похорони з мешканя Улицкої спонукали прокураторію зарядити против неї слідство, котре довело до увязненя єї і до карного процесу. При розправі Улицка безвєстидно толкувала ся, що она не може процесувати ся з Господом Богом, коли діти умирають. Суд узнав Улицку винною і засудив єї на вісім місяців тяжкої в'язниці.

— **Вандрівка небіщика** Перемиске ЕCHO оповідає о такій пригоді: Минувшого тижня повісив ся в складі тертиць в Хирові якийсь робітник. Збито з дощок просту домовину, вложено до неї трупа і занесено домовину, з котрої ще трохи виглядали ноги, до трупарні. Гробар не приймив домовини до трупарні, бо небіщик не був з Хирова, отже домовину пошито під трупарню. Зачудованє і страх заволодів всіми, коли на другий день рано побачили небіщика на тім самім місці, де він позбавив ся життя. На інтервенцію властей і жандармерії відставлено небіщика до

мого літа умерла, як мене з двора відправили... тоді мене Семен притулив до своєї хати; нехай ему Господь Бог за то у всім допоможе... Христині в господарстві помагай, каже...

— Умерла — перебив гість, а его неподвижний тепер очі вдивлювали ся в лице балакливої бабусі. — А вам, матусю, Настя на імя... ви були у двері господиному па фільварку...

— А була! — скрикнула урадована баба.

— А звідкиж ви о тім можете знати? — спитав Алексій.

Але гість не чув того питання, чи може не хотів на него відповісти. Тепер водив очима по стінах.

— Ви давно ту хату побудували, пане господарю?

Микула відповів поволи і байдужно, що хата стара, лише він недавно трохи єї підніє, викинув перегили підвалини і дав нові, та врубав більші вікна.

— Або ви тут коли були? — спитав боднар.

Він знов не відповів. Не переставши їсти розглядав ся довкола. Поглянув довго на боднаря і на Алексія і якось нагле сказав:

— Ось як. Старої вже нема! — А по хвили додав: — І Івася вже нема!

— Якого Івася? — спитав старий відоймаючи люльку від уст і бистро споглядаючи на гостя.

— Якого? — засміяв ся гість. — А вашого третого сина, пане господарю?

— Чи ви тутешні, що так все знаєте? — спитала Оленька.

— Ви мусить були тут колись? — промовила баба вліпляючи в него зза червоних повік сполонілі, але цікаві очі.

— Видко з усього, що вам тут не першина бути — відозвав ся Микула.

Так закінчений питаннями гість зразу похилив очі до стола, а відтак воркнув з якоюсь глухою злостію:

— Ну, був, був — і що з того що був?

Однак в тій самій хвили придавив в собі ту злість чи нетерпеливість і сказав байдужно:

— А я був тут... за робітника наймав ся тоді, як новий двір будували... я робив при будові нового двора...

— О то вже давно було, може яких два-цять літ тому — замітив Микула.

— Більше як двацять — поправив гість.

— То не жарт, кілько то нових людей приходило тоді до тої будови — відозвав ся боднар.

— А богато. І я приходив...

Старий поглянув уважно на гостя.

— Щось мені двоїть ся в очах... або здаєть ся, що вас знаю... або здаєть ся, що не знаю...

— Бігми — заговорила баба — коби я з того місця не встала, коли й мені не так само... або здаєть ся, що вас знаю... або здаєть ся, що вас не знаю... Мусить ви колись зі мною розмавляли, як були при будові нового двора...

Гість усміхав ся і з дивною упертостію дивив ся на єї сухі, поморщені, як віск жєвті руки.

— Ой, розмавляли ви зі мною, матусю — відповів — розмавляли й не раз, не два і не десять... ой, приносили ви мені в тих своїх руках хліб з медом, або з маслом з паньської комори, ха, ха, ха! — Він засміяв ся голосно з піднесеним лицем, а очі горіли ему як два розжарені вуглі.

— Нехай мене нині в ночі удушить, коли памятаю!... Не памятаю... чи я з вами роз-

Посади хирівської. Там не хотіли его приймати, бо Посада хирівська має якийсь жалъ до громади Хирівської. Вкінці похоронено самоубийника, але на другий день появилася знов его домовина перед одним домом. Всі почали боятися мнимого опира, аж під загрозою ужиття зброї примусили жандармів людей, що похоронили небіжчика другий раз.

— **Теплий лютий.** З Заліщицького доносять, що в Івано над Дністром показував дня 3 лютого с. р. тепломір на стінні против сонця + 15° Реоміра. Як би так даліше, то була би дуже вчасна весна.

Господарство, промисл, торгівля, гігієна і вихованє.

Добрі ради.

— Як робити ліки для худоби і як їх задавати. Ліки можуть бути або в порошку, або тверді в виді пігулок (галушок), або рідкі в виді повилу, або наконечні плинні. Ліки в виді порошку дає ся в той спосіб, що змочуєть ся коний звичайну пашу і посипує ся їй відтак дотичним порошком; для рогатої худоби дає ся порошок з осипкою. Щоби товарина ліпше їла, треба ще пашу посипати трохи солюю. Порошку можна давати також в пійлі. Безрогам дає ся порошок з корпом або в молоці (солодким або квасним). — Пігулки робить ся в той спосіб, що відважений лік в порошок мішає ся з мукою і водою на тверде тісто, з котрого робить ся галушки. Муки треба взяти до пігулок більше менше шесту частъ з того, кілько ліку. Замість води можна взяти також якогось солодкого соку, меду, соку з моркви і т. п. Пігулки дає ся по найбільшій часті коням і треба їх робити не круглі, лиш подовгастокруглі, 3 до 5 сантиметрів довгі а 2 сантиметри грубі. Коневі дає ся пігулку так: Коня припірає ся в дом де в кут, лівою рукою ловить ся его за язик і витягає ся з писка, а пальцями правої руки бере ся пігулку за один кінець, та кладе ся на сам зад язика як найдаліше; в тій хвили пускає ся язик а коневі підносить ся голову знід споду до гори і чекає ся, щоби він проликував. До задавання пігулок треба мати вправу. Пігулки можна задавати також патиком замість пальцями, але треба бути обережним, щоби коня не скалічили.

ти. Лекше задавати ліки в виді повилу, котрі робить ся так само як пігулки, лиш що тісто єсть рідке. До задавання робить ся гладку лопатку на 30 до 35 сантиметрів довгу. Повило зложить ся на лопатці, коня або рогату худоби ловить ся за язик і лопаткою розмащує ся повило відразу на задню частъ язика, по чім підносить ся худобині голову до гори. Безрозі треба насамперед з боку зложити гладкий патик в писк і так его отворити, а відтак наложити повило. Ще й то треба пам'ятати, що рідше повило ліпше як густе, бо товарина може лекше его проликувати. — Найбільша трудність з заливанем товарини плинними ліками, особливо ще, коли до них домішаний порошок, котрий не розпускає ся у воді. До заливання уживає ся або бляшанки або фляшки з довгою шийкою. Коневі підносить ся голову до гори при помочи обротанки або трензлі, від котрої поводи закидає ся на який бальок або драбину і тогди вкладає ся шийку від фляшки помежи зубами сїкачами а череняками до писка, та заливає ся потрошки і обережно, так, щоби вливати другу порцію аж тогди, коли кінь проликував вже першу. При заливаню треба дуже на то уважати, щоби кінь незахлюснув ся. Скоро би кінь став кашлати, треба перестати заливати. — Рогату худобу лекше заливати. Помічник бере худобину за роги, потискає голову взад на карк і підносить так писк, а другий отвиряє і вливає потрошки з фляшки або таки з горнятка. — Вівцю бере ся шийку межи ноги, головою наперед, розтвиряє ся писк і заливає ся з фляшки або великою ложкою. — Безрогу держить ся за уха і підносить ся рівночотно писк до гори, в котрий вкладає ся гладкий патик і відтак заливає ся.

— По чім пізнавати, що ґрунт потребує навозу і якого? Скоро рік річно намолот показуєть ся слабкий, а за то більше соломи, то знак, що землі не стає фосфорової кислоти і тогди потреба ужити на навіз томасини (мелених жужалів). Скоро листе довге і легко подає ся вітрови, а стебла довгі а тоненькі, то знак, що в землі за мало вапна. Коли в землі досить вапна, то ростина буває більше туга, ніби грубіша а коротша. Ясно зелене аж жовтаве листе а при тім на кілчиках червонаве єсть знаком, що в землі мало азоту, отже треба обірника. В сїм случаю буває листе також менше. Противно, коли листе буває за велике і збіже вилягає, то знак, що в землі за багато азоту. Також і по буряках можна пізнати по-

требу навозу. Ґрунти, на котрих росте щавій (квасок) і т. зв. дурний роман (Chrysanthemum) показують, що земля потребує вапна. Там, де росте зв'язочник, мокриниць (Stellaria holostea і media) та огничок нивовий (Anagallis), дрібонька ростинка з малесенькими але дуже красними цеглясто червоними цвіточками, видно, що азоту єсть досить в ґрунті, особливо коли ті ростини бувають дуже мясисті. Обірник на такий ґрунт менше придатний. Противно, постріт ролевий (cerastium) і голодець весняний (Draba verna) показують, що земля не стає азоту і потреба обірника. Наконечь треба й то пам'ятати, що чим більше якийсь ґрунт держить в собі вогкість, тим більше має він в собі азоту, чим же він сухіший тим менше его має. Се єсть також причиною, що коли літо мокре, то соломи буває більше, як коли літо сухе.

— Спосіб скорого розмножування винограду. Хто би скоро хотів розмножити собі виноград — а у нас в деяких селах коло Заліщик можна навіть і по селянських городах стрітати по корчиконь винограду — то нехай то робить способом відкладнів, описаним в „Добрих радах“ [ч. 15 „Народ. Часоп.“ з д. 21 січня (2 лютого) с. р.], але відкладні нехай пускає в коші, широкі на 20 до 25 сантиметрів. З двох боків старого корча ставить ся по одному кошеви і нагинає ся до них по одній галузці, котру відтак присипає ся землею. Коші можна закопати в землю або й лишити верх землі, лиш треба через літо уважати на то, щоби земля в них не висихала. Щоби відкладні не запустили коріня сподом крізь кіш в землю, треба підложити під них дощечки або камінні плитки. Скоро відкладні добре розкорінять ся, можна їх в своїм часі пересадити на призначене місце таки разом з кошами, котрі відтак з часом погниють.

— Засхлі дріжджі можна відсвіжити, коли їх розмочить ся в теплім молоці і додаєть ся до них малу ложечку мілко потовченого цукру. Ту мішанину треба добре розробити і поставити в теплім місці, щоби кисла. Коли значно зараз киснути, то знак, що дріжджі досить сильні, щоби їх можна зараз ужити. Коли же киснуть поволі, то треба ще раз або й два додати по ложечці цукру. В той спосіб розроблені дріжджі мають таку саму силу, як і свіжі. Тим способом можна також розробити собі більше дріжджів, треба лиш підчас киснення з цукром додати ще трошки теплого молока і ложечку утертої сирі барболі, та поставити в тепле місце. Треба однакже уважати на то, щоби не дуже загірділи ся, бо тогди будуть нездалі до нічого.

ТЕЛЕГРАМИ.

Атини 8 лютого. В другій половині сего місяця має бути скликаний парламент. Події в Тесалії здають ся бути малої ваги.

Париж 8 лютого. Matin доказує, що процес Зої потягне ся цілий тиждень. Полковника Пікарта пущено на волю, і він буде тепер чекати рішення міністра війни, що-до своєї особи.

Константинополь 8 лютого. Правительство скріплює войска в Тесалії і старає ся поставити їх на війсьній стопі.

Надіслане.

Всілякі купони

і вильосовані вартісні папери
виплачує

без потручення провізії і коштів

Контора виміни

ц. к. упр. галиц. акц. Банку гіпотечного

Контора виміни і відділ депозитовий перенесений до льокалю партерного в будинку банків

5

За редакцію відповідає: Адам Ковчо-євський.

мавила, чи не розмавляла, чи вам коли хліб давала, чи не давала, нічого не пам'ятаю.... лиш мені здаєть ся, що або вас знаю, або вас не знаю.... таки знаю — ні, таки не знаю — а то що такого?

Дві пари очей, одна бистра і прониклива, що споглядала знід сивих, навислих бров, а друга споловіла, від цїкавости полискуюча і живо бігаюча під червоними повіками, вдивлявали ся в подорожного, що запечоків ся, знов руки затер, розсміяв ся без мисли і піднявши зі стільця, пішов широкими кроками до комина. Тут випрямивши ся в цілий свій ріст, заложив руки на плечі і спустив очі до дівчини, котра при его наближеню перестала прятати і наполохана чи засоромлена опустила руки на коліна. Зі спущеними до неї очима промовив:

— А ти дочка господаря?

Дівчина відвертаючи від него зарум'янене лице, шепнула:

— А дочка.

— Мусить наймолодша? Мусить тобі нема ще двайцять літ....

— А нема....

— А старша сестра, Мариська жие, чи умерла?

— Жие....

— Віддала ся?

— А я....

— А деж она, тут в селі?

— В Дубровлянках.... сидить в чоловічій хаті....

— Ага, в чоловічій хаті.... у власній хаті.... то добре.... Ох, ох, ох....

Як від подуву вітру піднеслась его грудъ від сильного, короткого зітхнення і він замовк.

При довгій столі розмовляли. Пятнайцять-

літний Івась передирав ся свавільно з бабою, що випила потайки другу чарку горівки, а она бючи ся в груди кулаком, кричала:

— Брешеш як пес! Най мене так холера вітре як я випила!

Боднар говорив щось до жінки, що брала знід стіни коловорот. Оленка сьміяла ся голосно з сьварі Івася і баби. Лише одні уста мовчали, потягаючи коротко дим з короткого цибуха і одна пара очей ізза прозрачного диму, з під сивих, насунених бров дивила ся заєдно зорко на стоячого перед комином гостя.

В тім над гамором роздаєть ся грімкий, певний себе голос Алексея. Боком до стола припертий розложив ся він широко на стільці і з головою, що підносила ся немов мимоволі, але все таки гордо, крикнув до гостя:

— А про Чміля не чували ви там чого, по сьвітї ходячи, га?

Всі замовкли, цікаві на відповідь, але й гість мовчав якої пів минути. Відтак відповів спокійно:

— Чому не чув? Чув, цілий сьвіт лиш о нім тепер говорить.

— А говорять, не дай Боже нікому, щоби так о нім люди говорили — крикнув молодий хлоп. — А як гадаєте, зловлять его чи не зловлять?

— Може зловлять, може не зловлять.... відповів гість байдужно.

— Добре було би, щоби зловили, а то писар говорив, що як, Боже борони, не зловлять, буде всім біда.... будуть каже, розбої, рабунки, все, каже, буде.... Що то, такий такий опришок, як лишеть ся на воли, чи мало ще біди людям наробить....

(Даліше буде).

Князя Євгенія пам'ятникові льоси.

Тягнене вже
позавтра!

Головна виграна

75.000 корон а. в.

льоси по 50 кр. поручають: М. Йонаш, Кіц & Штоф, М. Клярфельд, Корман & Файгенбаум, Густав Макс, Самуелі & Ляндавер, Шеленберг & Крайсер, Авг. Шеленберг і син, Сокаль & Лілеи, Як. Пітро.

9

До Народної Часописи

Газети Львівської

всілякі

ОГОЛОШЕННЯ

приймає виключно

АГЕНЦІЯ

ДНЕВНИКІВ і ОГОЛОШЕНЬ

у Львові, Пасаж Гавсмана ч. 9.

Поручає ся

горговлю вин ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЕРА у Львові.